

Взема Пройко паритѣ и отиде у дома си да се приготви за пѣтъ. Приготвиха му ядене и дрехи отъ вечерѣта и сутринѣта рано вѣзседна магаренцето, па се упѣти за одринския пазарѣ. Стопанката му излѣзе да го изнрати до пѣтнитѣ врата и му порѣча добрѣ да се пази, защото злѣ го е сѣнувала.

Вѣрви Пройко и си мисли, какѣвъ волѣ да купи—сивѣ, или сивочерѣ, като живия. Слѣнце-то изгрѣ и скоро се затули задѣ черѣ облакѣ. Пѣтътъ му отново потѣмнѣ. Магарето вѣрвѣше бавно, но внимателно, защото пѣтя на много мѣста бѣше още замрѣзналѣ сѣ поледица. Тия поледици принуждаваха бае Пройка често да слазя отъ добичето и да вѣрви пѣшѣ.

Скоро стигна вѣ близката гора, която се намира между Одринѣ и селото му. Горският пѣтъ бѣше още по-лошѣ. Той слѣзе отъ магарето и го поведе по тѣсната пѣтека. Като стигна до срѣдѣ гората, нѣкой извика: „Стои! Не мѣрдай!“

Крѣвѣта замрѣзна вѣ жилитѣ му отъ тия страшни думи и той остана като скованѣ на мѣстото си.

Веднага го заобиколиха трима вѣорѣжени турци, оловиха го за рѣцѣ и го повалиха на земята.

— Паритѣ, или ще те заколимѣ като агне, изкрѣщѣха отново крѣвожаднитѣ турци.

— Нѣмамѣ, каза уплашено Пройко, на ли знаете, че сѣмѣ сиромасѣ?

Единѣ отъ тѣхѣ веднага измѣкна ятагана и го удари по врата сѣ него. Кѣрви облѣха тѣлото на Пройка и той изгуби сѣзнание. Слѣдѣ